

H. Fors 13.2. 1900.

Snällaste Petikka.

Tack för ditt brev som jag
sedan för länge sedan fick,
men som jag ännu ej beröret.
Dere rykten gå i staden angä-
ende dig. Du kommer att, från
tiden göra en rundresa i Sverige?
Du kommer kurbända att i den nä-
maste tiden flytta till Nurmij-
ärvi? o. s. v. o. s. v. Några noggrann-
nare detaljer har jag ända inte
hört. Därför kan jag inte afge
så något uttalande. Jag önskar en-
bart: Lycka till. Afpropis. I går
var jag på förordningsgången kurbän-
da på ett år upp på savaker af-
delningens ämbete. Där nedskäl-
des bland annat i en kritik "A-
rens" och speciellt "Eldas" upprätt.

Angreppet riktades dock kånbande
lika mycket på språket som på min-
hället. Man tyckte icke veta att
uppsatzen förelåg i öfversatt form. Kr-
tiken tyckte mig dock jämförelsevis
berättigad. —

Kan vi nu öfvergå till mig.

Jag befrinnes mig i en skinesstämning
som du tvifvel utan ej förmår för-
stå. Frågan om motsatsen mellan
man och kvinna vägs mig några
hufvudbrag än någonsin. Kärleken är
den mäktigaste / största kånbande
som finns. Den är någonting, som
bjärt afsläcker från godheten, den
där s. k. mästarkärleken. Mot kött-
kens, könskärleken vapen, afslä-
t. o. n. förnuftets anfall. Icke att
jag skulle vara fri ålskad. Jag har
endast varit i få tillfälle att
jämföra dessa typer på kvinnokönet.
Det hvad förnuftet sagt vara gott har
kärleken förstakat; det som som kat-

liker godkännt hos förbundet förkastat.
Att känna höns kärleken naturliga känslor
utan att finna något föremål, som
både af förnuft och kärlek skulle
kunna godkännas är svårt. De säga
sant, som påstå att kärleken samtidsvis
är de outtrågliga sällhet och outsäglig
na. Du förstå naturligtvis riktigt. Jag
menar endast, att dualismen i naturen,
(den enda, gudomliga grundtonen, kär-
leken, som du skulle säga) med den
obestrikliga naturordningens, naturord-
vårdighetens hela kraft tydligen är
förut framträd för mig. —

Om Aute Södermann i Vellman-
strad gå rykten att han skulle bedröf-
lemne sina studier vid universitetet
samt helt och hållet slå sig på för-
fattarebanan. Hvem som gifvit uttryck
mig åt ryktet, och hvem som kan
garanterera för dess sannhet är
mig dock inte bekant.

Orken Liljefors har jag träffat

ett par gånger. En gång besökte jag
honom, men han var då inte hemma.
Vi voro en afton tillsammans ^{för att} och
se på Hall Cairns: En kristen. Vi tyckte
om stycket. Du skulle afven godta det
det fick dock en skarp jämförelse
skarp kritik. Kärleken framträdde
det tydligare än i romanen som
den enda grunden till att.

Det är vi nu alla fyra ^{desamma}
som för två år sedan voro medlemmar
i S. S. Den lag som skoldes åt oss är
märta, korskovent, afven haft sin grund
i kärleken.

Än gamla vän
Robert.